

Győri Ítéltábla
Pf.IV.20.422/2012/14.szám

A Győri Ítéltábla a dr. Mátyus Ádám ügyvéd által képviselt **felperesnek** az Oláh és Horváth Ügyvédi Iroda által képviselt **I.r.**, a dr. Lakatos István ügyvéd által képviselt **II.r., III.r., IV.r. és V.r. alperesek** ellen tisztességtelen piaci magatartás megállapítása iránti perében a Veszprémi Törvényszék 2012. szeptember 24. napján kelt P.21.684/2009/104. számú ítélete ellen a felperes által 105. sorszám alatt előterjesztett a fellebbezési eljárásban 2., 5., és 9. szám alatt kiegészített fellebbezés folytán - tárgyalás alapján - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatja az alábbiak szerint:

Megállapítja a bíróság, hogy a "A" Kft, mint az I.r. alperes jogelődje tisztességtelen piaci magatartást tanúsított azzal, hogy a felperes, mint versenytárs értékesítési tevékenységében meghatározó szerepet betöltő II-III-IV-V.r. alperest egy időben, és egymásra tekintettel alkalmazta, különösen pedig annak lehetővé tételével, hogy a II-III-IV-V.r. alperesek a felperes kereskedelmi partnereinél már a felperessel fennálló munkaviszonyuk megszűnése előtt a részére üzleti tevékenységet fejtsenek ki.

Kötelezi az bíróság az I.r. alperest, hogy honlapja nyitó oldalán - a II.-III.-IV.-V.r alperesek lakóhely adatainak elhagyásával - az ítélet fejrészét és a fenti megállapító rendelkezését 60 nap időtartamon keresztül jelenítse meg.

Egyebekben az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Az elsőfokú ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezéseit részben megváltoztatja akként, hogy a felperes I.r. alperes javára történő fizetési kötelezettségét mellőzi és kötelezi az I.r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 700.000,- (Hétszázezer) Ft elsőfokú perköltséget.

Kötelezi a bíróság az I.r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 24.000,- (Huszonnégyezer) Ft másodfokú perköltséget, ezt meghaladóan a felperes és az I.r. alperes viselje a másodfokú eljárásban felmerült költségeit.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II-III-IV-V.r. alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 50.000,- (Ötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes módosított kereseti kérelmében - a II.-V.r alperesek, mint volt munkavállalói viszonylatában az I.r. alperes által - a Tpvt. 2. §. szerinti generálklauzulába ütköző munkaerő-csábítására alapítottan a Tpvt. 86. §. (2) bekezdése a)-c) pontja szerinti szankció alkalmazását kérte. Arra hivatkozott, hogy az I. r. alperes a piacon szokásoshoz képest kirívó javadalmazásra vonatkozó ajánlatával, e munkavállalókat csoportként kezelve és hasonló beosztásban foglalkoztatva megszerezte a felperes értékesítési üzletágának túlnyomó részét. Ezáltal piacra lépésénél jelentős versenyelőnyhöz jutott - időt és képzési költséget takarított meg -, míg a felperesi versenytársat versenyhátrányba hozta.

Kérte továbbá annak megállapítását, hogy az alperesek megsértették a felperes üzleti titkát. A II.-V.r. alperes azzal, hogy a Ptk. 81.§. (1) bekezdésébe ütközően átadták az I.r. alperesnek a saját javadalmazásukra, a felperes vevőinek ajánlott egyedi ár- és kedvezmény rendszerre vonatkozó adatokat, valamint a felperes vevőkörének, üzleti partnereinek nevét és címét, míg az I.r. alperes azzal, hogy ezen adatokat a Tpvt. 4.§.-át és a Ptk. 81.§ (1) bekezdését megsértve felhasználta. Ennek eredményeként tett az I. r. alperes a II.-V. r. alperesnek a felperesnél jobb javadalmazási, míg a vevőknek kedvezőbb eladási ár ajánlatot, egyúttal a vevőknek ajánlott árakra vonatkozó kedvezményrendszerét is a felperesi kedvezménystruktúrához igazította. Kérte, hogy a bíróság tiltsa el az alpereseket a már megszerzett üzleti titkot felhasználásától, illetve attól, hogy bármely egyéb módon megsértsék a felperes üzleti titkait.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Az I.r. alperes vitatta, hogy a II-V.r. alperes alkalmazására a Tpvt-be ütköző módon került volna sor, egyrészt e dolgozók távozási szándékát nem ő alakította ki, ebben őket tisztességtelenül nem befolyásolta, s e munkavállalók nem testesítenek meg egy komplett üzemágot sem. Valamennyi alperes vitatta, hogy üzleti titkok átadására, vagy felhasználására sor került volna a részükről. A II.-V.r. alperes utalt arra is, hogy saját javadalmazási adataival szabadon rendelkezhetett, a felperes kereskedelmi partnereit pedig a felperes által megjelölt esetekben nem vagy nem üzleti, hanem magáncélból keresték fel.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperesnek 190.500,-Ft, a II-V.r. alperesnek, mint egyetemleges jogosultaknak 508.000,-Ft perköltséget.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a felperes és az I.r. alperes egyaránt hő- és hangszigetelő anyagokat forgalmazó nemzetközi cégcsoportokhoz tartozó vállalkozás, termékértékesítéseik elsődlegesen a viszonteladói piacon zajlanak. A felperes 2009. márciusában bejelentette, hogy bezárja a belföldi piacot üveggyapot termékekkel ellátó "város"2i gyárát és az ezt követő időszakban már importból fedezi a hazai szükségletet,

mely intézkedéshez kapcsolódóan a termelési szektorból 120 dolgozó elbocsátására került sor.

Az I.r. alperes anyavállalata ezzel közel egyidőben Németországban egy újabb üvegyapótyárat létesített, melyhez kapcsolódóan **Város 1-** en új raktárat hozott létre. Az I.r. alperes a magyarországi piacon az üvegyapot termékek tekintetében gyakorlatilag új belépőnek volt tekintendő.

A felperesi értékesítésének gerincét négy kiemelt ügyfél képezte, melyekkel évente kötött szerződést, e kiemelt ügyfeleken keresztül bonyolította forgalmának túlnyomó részét, míg a fennmaradó értékesítési volumen 30 nagykereskedő viszonteladó, 190 viszonteladó és elenyésző számú végső felhasználó között oszlott meg.

A II-V.r. alperesek a felperessel álltak munkaviszonyban, a II.r. alperes a felperes kereskedelmi-értékesítési igazgatójaként a teljes magyarországi értékesítés vezetője volt, a III.r. alperes, mint értékesítési igazgatóhelyettes felelt egyrészt valamennyi magyarországi építési projektért, emellett a **Város 1**en és ... megyében történő értékesítésért és három kiemelt ügyféllel történő kapcsolattartásért. A II. és III.r. alperes mellett a tényleges kereskedelmi tevékenységet a felperes szervezeti rendszerében 6 területi képviselő látta el, közülük a legnagyobb forgalmat bonyolító a IV.r. alperes (észak-kelet magyarországi) és az V.r. alperes (észak-nyugat magyarországi) értékesítési területi képviselő volt

A II-V.r. alpereseket munkaköri leírásuk szerint titoktartási kötelezettség terhelte a gyártástechnológia és minden adat vonatkozásában, amelyhez munkája során jutottak hozzá. A III-V.r. alperes által 2006. október 26. napján átvett, úgynevezett „alkalmazkodási kártya” egyebek mellett általánosságban és részleteiben kifejtve is tilalmazta a versenytársakkal történő információcserét.

A "**város 2**-i gyár bezárását követően a II.r. alperes új munkahely keresésébe fogott, melynek során felvette a kapcsolatot az I.r. alperessel is. A II.r. alperes távozási szándékáról tudomást szerezve a III-V.r. alperesek jelezték felé, hogy lehetőség szerint a jövőben is szívesen együtt dolgoznának vele, s kérték, hogy álláskeresői koncepciói során képviselje őket is.

2009. júliusának első felében az I.r. alperessel folytatott tárgyalások során a II.r. alperesen eljárása mellett a II-V.r. alperesek közölték az I. r. alperessel a felperesnél elért alaphér, prémium és cafetéria juttatásaik adatait, mellyel szemben az I.r. alperes összességében mintegy 20 %-kal magasabb juttatást helyezett kilátásba.

A II-V.r. alperesek egyidőben mondták fel munkaviszonyukat, felmondásukat a II.r. alperes adta át a felperesnek. A II. r. alperes munkaviszonya a felmondási idő leteltével, 2009. november 13. napján, a III. r. alperesé 2009. november 18. napján, a IV. és V.r. alperesé 2009. november 23. napján szűnt meg. A felperes a felmondási idő egésze tekintetében felmentette a munkavégzés kötelezettsége alól a II-V.r. alperest, megvonta tőlük a magánhasználatra is kiterjedő gépkocsi használatot, majd 2009. augusztus 14. napján kelt

levelével figyelmeztette a II.r. alperest, hogy a munkajogviszony fennállása alatt nem tanúsíthat olyan magatartást, amellyel a munkáltató jogos gazdasági érdekeit veszélyeztetné, s a tudomására jutott üzleti titkot, valamint a munkáltatóra, illetve tevékenységére vonatkozó alapvető fontosságú információkat is köteles megőrizni.

A II-V.r. alperes a felmondási idő leteltével az I.r. alperessel létesített munkaviszonyt, a II.r. alperes kereskedelmi igazgatóként, a III.r. alperes termék- és alkalmazástechnikai menedzserként, illetve **Város 1** és ... megye vonatkozásában termékmenedzserként, a IV.r. alperes hét kelet-magyarországi, az V.r. alperes nyolc dunántúli megye termékmenedzsereként helyezkedett el, munkakörük lényegében lefedte a felperesnél betöltött munkaköröket.

A II-V.r. alperes a felmondást követően, de még az új munkaviszony létesítését megelőzően számos, a felperes kereskedelmi partnerének számító vállalkozást keresett fel, az I.r. alperes által biztosított szolgálati gépkocsival..

Az elsőfokú bíróság ítéletének **jogi indokolásában** akként foglalt állást, hogy a Tpv. 2. § szerinti generálklauzulába ütköző magatartás kapcsán a gazdasági életben kialakult szokások, elvárások az irányadóak, megvalósulásához szükséges az, hogy - a felperes által is felhívott bírói gyakorlatnak megfelelően (BH 1995/231., BDT 2004/997.) - a munkaviszony felmondására irányuló felhíváshoz a Tpv. 2. §-ába ütköző többlettényállási elemet képező körülmény is kapcsolódjon.

Ilyen körülmény lehet ugyan a felperes által is hivatkozott „komplett üzemág” átvétele, a perbeli esetben azonban nem ennek van jelentősége, a döntő az, hogy maga a munkaerőcsábítás sem valósult meg. Nem a hivatkozott döntések szerinti, az adott feladat ellátásához kellő munkaerővel nem rendelkező versenytárs volt II-V.r. alperes esetében a munkaviszony megszüntetésének kezdeményezője, nem ő alakította ki a munkavállalókban a munkahely megváltoztatására irányuló szándékot, hanem a felperesnél bekövetkezett változások (gyárbezárás, megváltozott üzletpolitika,) miatt kialakult karrierbizonytalanság és egzisztenciális kételyek motiválták őket és realitását látták annak is, hogy a jövőben is együtt dolgozhatnak tovább.

A bizonyítékok együttes értékelésével azt a következtetést vonta le, hogy a II-V.r. alperesek maguk döntöttek a munkáltatóváltás kérdésében, s abban is, hogy együttesen próbálnak meg új helyen elhelyezkedni. Az nem bizonyított, hogy e döntés meghozatalát a korábbi juttatásukat meghaladó - a munkaerőpiaci logikának egyébként megfelelő - I.r. alperesi javadalmazási ajánlat, vagy a gépkocsi munkaviszony létesítését megelőző időszakra is vonatkozó - normális gyakorlattól eltérő „gesztusként” történő - használatának biztosítása váltotta ki.

Az üzleti titok megsértésére alapított kereset vonatkozásában megállapította, hogy a felperesi keresetben megjelölt információk megfelelnek a Ptk. 81 §. (2) bekezdése szerinti üzleti titoknak és a felperes meg is tette annak titokban tartása érdekében a jogszabály által megkívánt intézkedéseket, a munkaköri leírás megfogalmazásával, az alkalmazkodási kártya

átadásával és a II.r. alperes felmondására írt válaszlevéllel. Az üzleti titoksértés ennek ellenére sem volt megállapítható az alperesek terhére.

A II-V.r. alperes a javadalmazásukra vonatkozó adatkör tekintetében maga is titokgazdának minősül, s béralkuja során a saját magára vonatkozó béradatait kedvezőbb alkalmazási feltétel elérése céljából jogszerűen közölhette az I.r. alperessel, így az I.r. alperes sem tisztességtelen módon szerezte meg azt. Az ügyfélkör adataira vonatkozó információkat arra alapítottnak nem tekintette üzleti titoknak, hogy a szigetelő anyagok piacának szakemberei számára a viszonteladók köre (kiemelt nagykereskedők, nagykereskedők, egyéb viszonteladók) könnyen azonosítható, attól pedig - erre irányuló szerződéses kötelezettségvállalás hiányában - II-V.r. alperes nem tiltható el, hogy új munkahelyén a korábban megszerzett általános munkatapasztalatait, ismereteit felhasználja, korábbi kereskedelmi partnereit felkeresse (BDT.2010/2248.). A személyes kapcsolatoknak munkaviszony megszűnése utáni felhasználását a felperes megtilthatta volna a II-V.r. alperessel megkötött munkaszerződésben, azonban ezt elmulasztotta.

Az egyes viszonteladók üzleti potenciája és kereskedelmi rendszere már minősülhet üzleti titoknak, azonban azt nem találta igazoltnak, hogy a II-V.r. alperes a munkaviszony létesítését követően erre vonatkozó információt adott volna át az I.r. alperesnek. Önmagában abból a tényből, hogy a korábban a felperessel is üzleti kapcsolatban álló viszonteladókat keresett fel a II-V.r. alperes, nem lehet levonni következtetést az üzleti titok megsértésére.

Nem találta bizonyítottnak az egyedi árakra és azok árképzési rendszerére vonatkozó információk II.-V.r alperes általi átadását sem. Az I. r. alperes egyéb úton - a kereskedelmi partnerei és konkurencia-figyelés révén - is hozzájuthatott a felperes által az adott kereskedelmi partner vonatkozásában alkalmazott egyedi ár adataihoz, így nem bizonyított, hogy azért tudott a felperesnél kedvezőbb árajánlattal élni, mert a felperes árképzési módszerét az II.-V.r alperes feltárta volna előtte.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet keresetének megfelelő megváltoztatását, másodlagosan pedig annak hatályon kívül helyezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete azért jogszabálysértő, mert a feltárt bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével téves tényállást állapított meg, s abból -helytelenül alkalmazva a Tptv. 2. §-át -, téves jogi következtetésekre jutott. Amellett, hogy a „komplett üzemág” átvételét a távozó munkaerő személyéhez kapcsolódó tevékenységi kör versenytárhoz juttatását, mint a munkaerő-csábítás tényállási elemét bizonyítottnak tekintette az elsőfokú bíróság, nem ennek, hanem - tévesen - annak tulajdonított döntő jelentőséget hogy álláspontja szerint a perbeli esetben nem az előnyhöz jutni kívánó fél alakította ki a munkavállalókban a távozás szándékát.

Az elsőfokú bíróság által ügydöntőnek tekintett körülmény egyrészt nem tartozik a Tptv. 2. §-a tényállási elemei körébe, ugyanis a generálklauzula kapcsán I.r. alperesi versenytársi magatartás vizsgálendő és nem a II-V.r. alpereseké, másrészt a jogsértés megállapításához nem szükséges sem célzat, sem szándékosság. Az egymással versenytársi pozícióban álló

vállalkozások viszonylatában a magatartás jogellenessége abból fakad, hogy az üzleti tisztesség követelményébe ütköző módon jut a munkaerőt átvevő vállalkozás a versenytárs korábbi beruházásainak és ismereteinek lefölözésével és felhasználásával jogosulatlanul előnyhöz, míg a munkavállalót elvesztő versenytárs kétszeres hátrányba kerül. A munkavállalói szándék bizonyítása szükségtelen és a tényállási szintjén lehetetlen is, ennek megkövetelése kiüresítené a generálklauzula tényállását. Mivel a II-V.r. alperes együtt tárgyalta az I.r. alperessel, csoportként is egymásra tekintettel mondott fel és tudták, hogy csoportként folytathatják munkájukat, motivációjuk vizsgálata szükségtelen is.

Emellett az elsőfokú bíróság a téves jogi koncepciójához kapcsolódó tényállást is tévesen állapította meg, mellőzte azon közvetett bizonyítékok értékelését (a kiemelkedő javadalmazás ígéretét; a szolgálati gépkocsi biztosítását a felmondási időre is; azt, hogy I. r. alperes ekkor nem rendelkezett értékesítési csapattal; a IV. r. alperesnek nem volt önálló távozási szándéka; valamint, azt, hogy megérte az I.r. alperesnek átvenni a munkavállalókat), melyek alapján a bizonyosság szintjén megállapítható, hogy az I.r. alperes tevékenyen és döntően közrehatott abban, hogy a munkavállalók a munkahely változtatás mellett döntöttek, s e tekintetben indokolási kötelezettségének sem tett eleget.

Túlértékelte a termelő tevékenység megszüntetésének jelentőségét, ez nem sodorta veszélybe a II-V.r. alperes munkaviszonyát, a termelésben közvetlenül érintetteken túlmenően nem volt a felperesnél leépítés. Az alperesek nem igazolták a perben a felperes kereskedelmi struktúrájának megváltozását, ellehetetlenülését, a felperes pedig ezt cáfoló bizonyítékokat terjesztett elő. A belföldi gyártás leállítása, a II.-V.r. alperesek munkáját nem tette feleslegessé, az elsőfokú bíróság által értékelt karrier, illetve létbizonytalanság nem állt fenn, sőt a felmondást megelőzően visszamenőleges béremelést is kaptak. Ebben az időszakban stratégiai szereppel bízták meg a II.r. alperest, finanszírozták annak MBA-képzését. Utalt arra is, hogy a II.-V. r. alperesek munkájának fontosságát éppen az támasztja alá, hogy az értékesítők fő feladatává az vált, hogy a korábbi belföldi, közeli és rugalmas gyártókapacitásból eredő versenyelőnyt az importra átállás után is megőrizték.

A 20 %-os mértékű béremelés és a piaci gyakorlattól eltérő egyéb juttatás (már a munkaviszony létesítését megelőző időszakra gépkocsi használat biztosítása) a szokásos mértéket jóval meghaladó előny kínálását jelentette, mely visszautasíthatatlan ajánlatként, csábítóan hatott és döntően befolyásolta a munkahely változtatásra irányuló munkavállalói döntést. Ha a váltás konkrét szándéka megelőzte volna a munkavállalókban az I.r. alperessel történő kapcsolatfelvételt, abban az esetben éppen, hogy titokban kellett volna tartani a felperesnél elért javadalmazásukat. Ezzel szemben az I.r. alperesre bízták béradataik megadásával, hogy tud-e annyival kedvezőbb ajánlatot tenni, mely elegendő ahhoz, hogy munkahelyet változtassanak.

Az ítélet amiatt is jogszabálysértő, mert téves jogi koncepciója miatt az elsőfokú bíróság a Tptv. 2. § egyéb tényállási elemei megvalósulását csak a lehetőség szintjén vizsgálta. A munkaerő-csábítás tisztességtelen voltát igazolja az is, hogy az I.r. alperes új belépő volt az üvegyapot forgalmazói piacon és a II.-V.r. alperesek kapcsolatai elismerten új vevőket

eredményeztek az I.r. alperes számára, aki az ágazat átvételével a piacra lépési korlát szintjét is elérő munkaerő kiképzési költségtől mentesült.

Tisztességtelen piaci magatartás az I.r. alperes részéről az is, hogy a munkavállalók munkaviszonyának fennállta alatt (a felmondás időtartama alatt) biztosította a feltételeket ahhoz, hogy az I.r. alperes érdekében és munkáltatójuk érdekeivel ellentétesen járjanak el, s folytassanak üzleti tevékenységet.

Az üzleti titoksértéssel kapcsolatos kereset vonatkozásában kifejtette fellebbezésében, hogy a javadalmazási adatok tekintetében az üzleti titoksértés ténye független attól, hogy a munkavállalók titokgazdának minősülnek-e vagy sem, az adatszolgáltatás révén a felperes teljes bérezési struktúrája a versenytárs tudomására jutott. Bár a potenciális ügyféllista valóban megszerezhető, de a konkrét vevőkör és döntést hozó személy és annak közvetlen elérhetőségei nem.

Az árképzés adatainak átadása kapcsán arra hivatkozott, hogy a piac működéséből következően közvetlen bizonyíték az üzleti titok átadására vonatkozóan nem állhatott a felperes rendelkezésére, azonban az elsőfokú bíróság nem tulajdonított kellő jelentőséget annak, hogy ugyanazon ügyfél vonatkozásában azonos mértékű bónuszt alkalmazott az I. r. alperes, holott a piacon szerzett információk alapján nem ismerhetők meg a nettó végső árak tizedes jegy pontossággal. Az időbeni egybeesésre tekintettel ez nem tekinthető piaci követésnek, vagy véletlennek. Nemcsak az egyedi ár ismerete, hanem az egyéb vevői preferenciák is üzleti titkot képeznek. Életszerűtlennek tekintette az ítélet azon megállapítását, hogy ilyen szituációban az I.r. alperes információit a piacról (a kereskedelmi partnerektől), s nem a II-V.r. alperesektől szerezte be.

A alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú eljárási költségben marasztalását kérték.

Az I.r. alperes megismételte az elsőfokú eljárás során előadott és az elsőfokú bíróság ítéletének ismertetésénél már kifejtett álláspontját, míg a II-V.r. alperes arra hivatkozott, hogy a felperesi fellebbezés az abban foglalttal ellentétes tartalmat tulajdonít az elsőfokú bíróság ítéletének, hiszen az elsőfokú bíróság éppen az átcsábítás tisztességtelenné minősítéséhez a bírói gyakorlat által megkívánt feltételek fennálltát nem állapította meg, sőt éppen a munkavállalók munkaviszonyának megszüntetésére irányuló, vagy arra biztató felhívás bizonyítatlanságát állapította meg. A felperes kifordítva értelmezi a Tpv. 2. §-át, e logika alapján a versenytársától bármely ok miatt távozó munkavállaló felvétele önmagában tisztességtelen lenne, mely értelmezés korlátozná a munkaerő szabad áramlását.

A munkavállalók formálisan sem képeztek egy csoportot, először a II.r. alperes kereste a munkahely változtatás lehetőségét, a többiek később kapcsolódtak be a folyamatba. A felperes perbeli érvelésével szemben valójában nem tekintett stratégiai munkavállalóként a II-V.r. alperesekre, hiszen ebben az esetben a felmondás után további intézkedéseket tett volna a munkaviszony fenntartása érdekében. Az üzleti titoksértés kapcsán kifejtették, hogy a javadalmazási adatok átadása és felhasználása nem valósít meg üzleti titoksértést, egyéb

üzleti információ átadásának (felhasználásának) ténye pedig nem nyert bizonyítást a perben. Az árképzési pozíciók az éves szerződési gyakorlat folytán legfeljebb az adott évre képezhetnek titkot, melynek ezen időszakon belüli átadása a munkaviszony kezdő időpontja miatt sem valósulhatott meg.

-0-

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges körben a bizonyítást lefolytatta, a beszerzett peradatok okszerű, és logikai ellentmondásoktól mentes mérlegelésével alapvetően helyes tényállást állapított meg, abból a generálklauzula megsértésének hiányára vonatkozóan levont jogkövetkeztetéseit azonban az ítéletábra nem osztotta, s emiatt e körben érdemi döntésével sem értett egyet, míg az üzleti titok megsértésével kapcsolatos érdemben helyes döntése indokolását az alábbiak szerint helyesbíti.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás annyiban egészítendő ki, hogy időközben - a másodfokú eljárás során - a "A" Kft. I. r. alperes beolvadás folytán megszűnt, jogutóda a "B" Kft, a perbeli jogutódlás tényét az ítéletábra 14. számú jogerős végzésével megállapította.

A Pp. 3. §. (2) bekezdése alapján - tartalma szerint vizsgálva - az I.r. alperessel szembeni keresetet - az I.r. alperes érvelésével szemben - valódi tárgyi keresethalmazat. A Tpv. 2. §-a szerinti generálklauzulába ütközőnek jelölt magatartás (munkaerő-csábítás) tényállása nem vagy nem egészében integrálja a Tpv. 4. §-a szerinti üzleti titoksértés tényállási elemeit, így a generálklauzula szubsidiaritása ellenére az arra alapított jogsértés önálló megvalósulása is vizsgálendő volt.

A generálklauzula sérelme:

A Tpv. III.-V. - elsődlegesen a közérdek védelmét szolgáló - fejezeteinek rendelkezéseivel ellentétben a generálklauzula elsődlegesen a Tpv. II. fejezete nevesített tényállásai által fel nem ölelt, egyedi, célzottan egyes piaci szereplőket támadó (individuális) jogsértései tekintetében hivatott védelmet nyújtani.

Arra a felperes helytállóan hivatkozott, hogy a generálklauzula - mint a versenyjog legtöbb intézménye - objektív tényállás, megvalósulásának **sem célzat, sem eredmény bekövetkezte, nem szükségképpeni fogalmi eleme.**

A csupán példálózó jelleggel felsorolt elkövetési magatartások, mint fordulatok közül a „**törvényes érdekek sérelme**” vagy a „**törvényes érdekek veszélyeztetése**” fordulatok - nem a fentiek szerint értett tényleges eredmény (kár) bekövetkezte esetén, hanem akkor biztosítanak keresetösségi jogot, ha a jogsértő magatartással összefüggésben bekövetkezik az (individuális) védett jogi érdek („a törvényes érdek sérelme”), illetve ennek hiányában már akkor is, ha a magatartás csak veszélyezteti ezt a törvényes érdeket.

Ugyanakkor a generálklauzula harmadik fordulata, „**az üzleti tisztesség követelményébe ütközően**” folytatott gazdasági tevékenység megvalósulhat ilyen „következmény” (a törvényes érdekek sérelme vagy veszélyeztetése) hiányában is, amikor szükségképpen értékelő elemet magában hordozva, éppen a magatartás kifejtésének módja vagy célzata miatt minősülhet az adott magatartás tisztességtelennek.

A szerződéses versenytilalmi szabályok által nem kötött munkavállalók vonatkozásában az azonos vagy hasonló munkakörben történő jogviszony létesítésére irányuló felhívás nem ütközik a generálklauzulába, ha csupán a fennálló munkaviszony megszüntetését és az ajánlatot tevő versenytárral új munkaviszony létrehozását célozza és e változást a versenytárs **nem tisztességtelenül motiválja, vagy a változás nem jár a munkavállalót foglalkoztató versenytárs - a jog eszközeivel védendő - törvényes érdekeinek sérelmével, illetve nem is veszélyezteti azt.**

A versenyjogi szempontból megengedett magatartástól elhatárolandó, versenyjogot sértőnek minősülő „munkaerő-csábítás” fogalma sem a jogalkotó, sem a jogalkalmazás által nem definiált. A felhívott eseti döntések (BH 1995.231., BDT 2004.997.) sem akként értendők, hogy a versenytárs dolgozójának/dolgozóinak átvételét önmagában versenyjogsértő magatartásként lehetne értékelni.

A verseny természetes, sőt kívánatos jellemzője egy új piaci szereplő megjelenése, mely a versenytársak gazdasági érdekei szempontjából általában nem kívánatos, de miután ezzel szemben a fogyasztói érdek és a verseny fenntartása prioritást élvez, nem is minősülhet a már piacon lévő gazdasági szereplő piacra lépővel ellentétes érdekeltsége a jog által védett törvényes érdeknek.

A piacra lépő új szereplő vagy hosszabb időszükséglet és jelentős költség mellett saját maga képzí (képeztetí) ki az általa folytatott tevékenység speciális ismereteire munkavállalóit, vagy a megpróbál ilyen szempontból mielőbb „hasznosítható” munkaerőt alkalmazni.

A munkavállaló általános ismereteinek új munkahelyen való felhasználása nem korlátozható, ez sértené a szabad munkavállalás elvét, s természeténél fogva sem akadályozható meg, az úgynevezett általános szakmai tudás és az attól nem elválasztható információ átvitele. A munkavállalókért zajló munkaerő-piaci verseny természetes velejárója, hogy a munkáltatók igyekeznek megszerezni mind a munkaviszonyban nem álló, mind a munkaszerződés által kötött munkavállalók legjavát, a versenytársak munkavállalókért zajló versenye versenyjogi szempontból önmagában nem jogsértő, sőt a munkavállalók szempontjából támogatandó. E verseny természetszerű következménye az, hogy minél kedvezőbb ajánlattal próbálják megnyerni a munkavállalót, emiatt a felperes által visszautasíthatatlan ajánlatnak minősített 20 %-os mértékű többletjavadalmazás, illetve a gépkocsi használatának - már a munkaviszony létrejöttét megelőző - biztosítása önmagában nem minősíthető tisztességtelen motiválásnak, s ezáltal tisztességtelen piaci magatartásnak, függetlenül attól, hogy a javadalmazás mennyire kirívó a piaci átlaghoz képest, illetve, hogy a gépkocsi használat előzetes biztosítása szokatlan jellegű-e.

Ahogy az üzleti titoknak nem minősülő szakmai ismeretek más munkáltatónál történő hasznosítása nem tilalmazott, úgy - a kereskedelmi kapcsolatok személyhez kötődő jellege folytán - a munkavállaló személyéhez kapcsolódó „kapcsolati tőke” természetes hozadékaként előfordulhat - versenyjogsértő magatartás kifejtése nélkül - az ügyfélkör egy részének átszerződése is.

A generálklauzula sérelme azonban akkor már megvalósul, ha a fenti „megengedett” magatartásokhoz ésszerűen kapcsolható következményeket meghaladóan - a fenti BDT-ben felhívott esetben foglaltaknak megfelelően - **a munkáltatón belül egy önálló ágazatot reprezentáló munkavállalói csoport szerződik át**, akár attól is függetlenül, hogy ezáltal a kereskedelmi partnerek ténylegesen mennyiben kerülnek át a versenytárshoz. Az önálló ágazat átkerülése adott tényállás mellett megvalósulhat akár **egyetlen munkavállaló átszerződtetéséhez kapcsoltan is, ha a dolgozó személyéhez kötődő komplett üzletág (kereskedelmi partnerkör) átkerül**. E „következmények” hiányában pedig akkor jogsértő a magatartás, ha magának a magatartás kifejtésének módja nem egyeztethető össze a gazdasági életben kialakult szokásokkal, elvárásokkal, s ezáltal minősíthető az üzleti tisztesség követelményébe ütközőnek.

A tétel fordítva is érvényes, önmagában a dolgozók nagyobb számban történő átvételével sem feltétlenül valósul meg a generálklauzula sérelme, ha ezáltal nem állapítható meg a munkaviszony létesítése vagy az erre vonatkozó versenytársi ajánlat kapcsán a munkavállalókat eredetileg foglalkoztató versenytárs törvényes érdekeinek sérelme vagy veszélyeztetése.

A felhívott határozatok (BH 1995.231., BDT 2004.997.) a munkaerő-csábítást éppen annak akár célzat, akár „következmény” szintjén jelentkező kiemelt súlya miatt minősítik tisztességtelen piaci magatartásnak. A tisztességtelen piaci magatartást megvalósító munkaerő-csábítás **többlettényállási elemét** abban összegezik, hogy az akkor tisztességtelen, ha nem önmagában a munkaerő (és esetleg a kapcsolódó ügyfélkör egy részének természetszerű) eltolódásával jár, hanem felöleli (célozza, vagy eredményezi) a munkavállalók személyében (szakmai tudásában) megtestesülő teljes üzemi ágazat versenytárshoz juttatását, vagy a munkavállaló személyéhez kapcsolódó tevékenységi kör (ügyfélkör) átkerülését. Ez olyan jogosulatlan versenyelőnyhöz juttatja az egyik versenytársat és olyan mérvű versenyhátrányt okoz a másik oldalán, mely már a versenyjog eszközeivel szabályozandó. Ez az a többlet elem, ami miatt a jogirodalom e magatartásokat fogalmilag tisztességtelen piaci magatartásként definiálja. (Lásd erre vonatkozóan Darázs Lénárd: Generálklauzula a tisztességtelen verseny elleni jogban c. cikkét, Gazdaság és Jog 2010. évi 3. szám 18-21. oldal).

Jellege folytán nehezen bizonyítható, s nem is nyert igazolást a perben, hogy az I.r. alperes a munkáltatóváltást tisztességtelenül motiválta volna, akár az ajánlat tartalma révén, akár azzal, hogy a jogviszony létesítésének egyértelmű feltételévé tette munkavállalók együttes szerződését vagy a teljes kereskedelmi értékesítési üzemág és ügyfélkör átvitelét.

A perben a felperes saját értékesítési adataival, illetve - bár ez a kapcsolódó, a Tpv. 4. §-ára alapított keresetre tekintettel a Tpv. 88.§ (6) bekezdése alapján módjában állt volna - az I. r. alperes értékesítési adataival nem igazolta, hogy állításának megfelelően az ügyfélköré átkerült az I. r. alpereshez, sőt még forgalmának az üvegyapot piacra általában ebben az időszakban jellemző mértéket meghaladó visszaesését sem igazolta, melyből az ügyfélkör átkerülésére vonatkozó következtetést lehetne levonni így a törvényes érdek sérelme nem csupán annak veszélyeztetése állapítható meg.

A II.-V. r. alperesek munkaviszonyának megszűnése kapcsán az I.r. alperes magatartása amiatt ütközik a generálklauzulába, mert a felperes, mint versenytárs **törvényes érdekeit veszélyezteti** az, hogy az értékesítési üzletágának lényegét megtestesítő dolgozókkal, mint egy egységet képező munkavállalói csoporttal (a levelezésben „Ursa Team”) tárgyal és állapodott meg, lehetővé téve a munkavállalók egyszerre és egymásra tekintettel lévő váltását, s ezzel lényegében **megvalósult a teljes felperesi értékesítési üzemág személyi oldalának átvétele is**. Erre maga az I.r. alperes értékesítési struktúrája is bizonyíték, melyben az átkerült dolgozók a felperesnél betöltött szervezeti pozícióikat gyakorlatilag megőrizték.

A II.-III. r. alperesen keresztül közvetlenül átkerült a négy kiemelt nagykereskedőhöz, **Város 1**hez és ... Megyéhez, közvetve pedig a teljes viszonteladói körhöz, a IV.-V. r. alperes személyében pedig a két legjelentősebb vidéki régióhoz kapcsolható értékesítési potenciál. Ezzel a piacra lépő I. r. alperes a felperest jelentős versenyhátrányba hozta, annak -idő és költség-hátrányba kerülve - újra ki kellett építeni értékesítési üzemága meghatározó részét, ugyanakkor az I.r. alperes ettől mentesülve kettős versenyelőnyt könyvelhetett el, egy azonnal bevethető, képzett értékesítési üzemágot tudott felmutatni, egyúttal lépéshátrányba hozta a piacvezető versenytársat.

A csoportként történő kezelés a II.-V.r alperesre a munkáltatónál terén nyilvánvaló szándékerősítő hatással bírt, melyet a IV. r. alperes meghallgatása során el is ismert. (28. sorszám alatti jegyzőkönyv 9. oldal (2) bekezdés, 28. sorszám alatti jegyzőkönyv 10. oldal (1) bekezdés).

A fentiekkel szemben túlértékelte az elsőfokú bíróság annak jelentőségét, hogy a munkavállalók kezdeményezték - döntően a II.r alperes révén - a munkáltató váltást. A fenti többlettényállási elem megvalósulása (üzemág átvétele) nélkül, tisztességtelen módon történő befolyásolás hiányában önmagában a II.-V. r. alperesek alkalmazása nem adna alapot az I.r. alperesi versenytársi magatartás generálklauzulába ütköző jellegének megállapítására akkor sem, ha a kezdeményező az I.r. alperes lett volna..

A munkaerő ekként történő átvételét azonban nem csupán a végeredmény szempontjából kell vizsgálni, hanem **azt tisztességtelenné teszi az is, hogy II.-V. r alperes foglalkoztatására a felmentési időben, olyan jelleggel került sor, mely a felperes törvényes érdekeit sérti.**

A Munka Törvénykönyvéről szóló 1992.XXII. törvény -a továbbiakban Mt.- 3.§ (5) bekezdése értelmében a munkavállaló a munkaviszony alatt csak a jogszabály biztosította kivételes körben tanúsíthat olyan magatartást, mely a munkáltató jogos gazdasági érdekeit veszélyezteti. A munkáltató jogos gazdasági érdekeinek körébe eső körülmény az, hogy a munkavállaló ne használja fel a helyzetét a versenytársak javára. (Kerszöv Complex Jogtár Mt Nagykommentár Mt.108.§-hoz fűzött magyarázata.)

A vezető állású munkavállalókra vonatkozó a további munkaviszony, illetve munkavégzésre irányuló egyéb jogviszony létesítésére vonatkozó tilalommal (Mt.191.§ (1) bekezdés) szemben a főszabály az, hogy a munkavállaló létesíthet a munkaviszony fennállása alatt is további munkaviszonyt, illetve munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyt, csupán bejelentési kötelezettség terheli a munkáltató felé. E jogviszony létesítését a munkáltató - eltérő megállapodás hiányában- akkor tilthatja meg, illetve a munkavállalót a jogviszony megszüntetésére akkor kötelezheti, ha a további jogviszony az Mt. 3.§ (5) bekezdésébe ütközik, azaz jogos gazdasági érdekeit veszélyezteti.(Mt.108.§. (1) és (2) bekezdés)

A perben a felperes a vitatott tényállási elem jellegéhez mérten, közvetett bizonyítékok kellően zárt láncolata útján bizonyította, hogy a II.-V.r alperesek felmentési idejük alatt, az I.r. alperes által biztosított gépkocsival felkeresték a felperes ügyfeleit és ennek során az I. r. alperes érdekében folytattak üzleti tevékenységet, melyre szükségszerűen az I. r alperes tudtával és bizonyított támogatásával került sor. Ezt támasztotta alá a felperes által meghallgatni kért tanúk vallomása, s már önmagában e látogatások ténye és száma is ezt valószínűsíti. Ezáltal nyer értelmet az is, hogy miért vállalta be az I.r alperes általa is szokatlanul minősített „gesztusként” a szolgálati gépkocsik biztosítását már a felmentési időre is.

A felmentési idő alatt végzett tevékenységre adott alperesi magyarázat teljesen életszerűtlen. Az ellenkezőjét támasztotta alá az I. r alperesi képviselő azon nyilatkozata, mely szerint a II.-V. r alperes a felmentésre tekintettel végezhetett munkát (17.sz.jkv.3.o.), mely nem áll összhangban azzal az állításával, hogy csak magánhasználatra biztosította a gépkocsikat és a II.-V. r. alperes is csak baráti kapcsolatait ápolta.

A II-V. r alperesek a felperes által megjelölt számos konkrét esetben elismerték, hogy a felmentési idő alatt is a felkeresték a felperes kereskedelmi partnereit (28 , 38, 42.sz.jkv.). Ezekre a látogatásokra ráadásul túlnyomórészt azt követően került sor, hogy a felperes elzárkózott attól, hogy a II. r alperes az üveggyapottal szorosan összefüggő tetőfedő anyagokkal foglalkozó piackutató gazdasági társasággal kívánt jogviszonyt létesíteni. E magatartás elősegítése az I.r alperes részéről (gépkocsi biztosításával) egyértelműen a generálklauzulába ütköző, a fentiekben felhívott Mt. rendelkezések szerinti felperesi törvényes érdek sérelmével jár.

Az üzleti titok megsértése:

A munkaszerződésbe foglalt külön versenytilalmi kikötés hiányában a II.-V.r. alperes a felperesnél megszerzett általános gazdasági ismereteit felhasználhatta, s nem tilalmazott új munkaviszony keretében, a személyes ismeretségből eredő előnyök felhasználása sem. (Legfelsőbb Bíróság Pf.IV.26.086/2001/3. sz. ítélet).

Általánosságban a keresetben megjelölt mindhárom adatkör (javadalmazás, ügyfélkör adatai, árképzés feltételrendszere) a Ptk. 81. §. (2) bekezdése szerinti üzleti titok fogalomkörébe tartozik. Helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság azt is, hogy a munkaköri leírásban, illetve az azt követő intézkedéseivel a felperes az üzleti titok titokban tartása érdekében megkívánt intézkedéseket megtette.

A javadalmazási adatok átadása tekintetében azonban nem annak van döntő jelentősége, hogy a munkavállalók maguk is titokgazdák-e, hanem annak, hogy a szabad munkavállaláshoz való jog gyakorlása során egy béralkuhoz természetesen kapcsolódó cselekményként jogszerűen informálták az I.r. alperest saját, aktuális javadalmazásukat érintő adataikról. Ezzel nem valósítottak meg a Ptk. 81.§ (1) bekezdése szerinti jogosulatlan nyilvánosságra hozatalt, s a cselekmény nem minősül az adatokkal történő egyéb módon való visszaélésnek sem, az I.r. alperes tekintetében pedig a Tpv. 4. §. (1) bekezdése szerinti üzleti titok tisztességtelen módon történő megszerzésének vagy felhasználásának.

Az ügyfélkör adatai a potenciális kereskedelmi partner neve és címe szintjén nem, csak a tényleges felperesi ügyfélkör adatai tekintetében minősíthető védelmet igénylő titkos információnak. Ezen belül - a felperes által is elismerten - nem tekinthető üzleti titoknak a felperessel kapcsolatban álló nagykereskedő viszonteladó partnerek köre (31.sz. beadvány 7.o.), ezt meghaladóan azonban - az ítélet tábla álláspontja szerint - az információ üzleti titok jellege fennáll.

A katalógus ár nyilvános, nem minősül üzleti titoknak. A kereskedelmi partnerekkel szemben alkalmazott árképzési metodika, s az ennek alapján kalkulált végső egyedi (adott ügyfélre vonatkoztatott) eladási ár, s az árhoz szorosan kapcsolódó, azt befolyásoló egyéb értékesítési paraméterek (részletfizetés, fizetési határidő, stb) egyértelműen üzleti titoknak minősülnek.

Mivel ezt az alperesek vitássá tették - az ügyfélkör és az árképzés titoknak tekintendő adatai tekintetében - az I.r. alperes tekintetében a Tpv. 4. §. (1) bekezdése szerinti, míg a II.-V.r. alperes tekintetében a Ptk. 81. §. (1) bekezdése szerinti elkövetési magatartás kifejtését, a II.-V. r. alperesek alkalmazását megelőző időszak tekintetében az adat közlését és felhasználását, míg ezt követő időszakra annak felhasználását tartozott a perben a felperes bizonyítani.

Az ügyfélkör és az árképzés adatai csak időlegesen minősülnek üzleti titoknak, gyorsan avulnak (a felperes is éves szerződéseket kötött), s a piacfigyelés megengedett módszerével, illetve az üzleti partnerekkel folytatott tárgyalások során jogszerűen, a II.-V.r. alperestől függetlenül is megszerezhetőek voltak az I. r. alperes által.

A felperes arra hivatkozott, hogy a piac működéséből következően közvetlen bizonyítékot nem tud a bíróság elé terjeszteni, s közvetett bizonyítékként csak a II-V. r alperes személyes előadását, illetve a per során meghallgatott, vele munkaviszonyban, vagy az anyacéggel jogviszonyban álló tanúk vallomását lehet értékelni.

E közvetett bizonyítékok nem voltak önmagukban alkalmasak a kereseti tényállás alátámasztására. A tanúvallomások döntően maguk is közvetett információkon - harmadik személyek elmondásán - alapultak, így az üzleti titok megsértése kapcsán nem áll rendelkezésre a közvetett bizonyítékok kellően zárt láncolata, mely alkalmas lenne a jogsértés igazolására.

A peradatok nem igazolják azt sem, hogy az I.r. alperes a II-V.r. alperestől megszerzett tények felhasználásával kötött volna szerződést a felperes korábbi üzleti partnereivel, vagy tett volna feléjük ügyletkötésre irányuló felhívást. Az pedig önmagában nem minősíthető üzleti titkot sértő magatartásnak, hogy a II-V.r. alperes arról tájékoztatja a korábbi munkaviszonya során megismert üzleti partnereket, hogy egy másik gazdasági társaság keretében folytatja tevékenységét.

A felperesnek módjában állt volna saját értékesítési adataival, illetve a Tpvt. 88.§ (6) bekezdése alapján az I. r. alperes értékesítési adataival - majd szükség esetén szakértő útján - igazolni állításait az ügyfélkör átkerülése, az árképzési rendszer lemásolása, s az egyedi végső ár, illetve a kapcsolódó feltételek azonos jellegű alkalmazása terén. Lehetséges lett volna a titoksértésben érintett, de perben nem álló személyek tanúkénti meghallgatását is kérni. Ennek elmulasztása folytán a felperes üzleti titoksértésre alapított keresete bizonyítatlan maradt, s emiatt alaptalan.

A generálkalkuláció megsértése tekintetében a Tpvt. 86.§. (1) bekezdése a) pontja szerinti (a jogsértés megállapítására irányuló) kereset a rendelkező részben foglaltak szerint alapos. Az eltiltásra irányuló - egyebekben túl általános jelleggel előterjesztett - jogkövetkezmény alkalmazására az ítélet tábla egyrészt az időmúlás miatt, másrészt amiatt nem látott lehetőséget, mert az ismétlődés veszélye - a per tárgyát képező szituáció egyedisége folytán sem áll fenn reálisan. A Tpvt. 86.§ (1) bekezdése c) pontja keretében az ítélet tábla elégségesnek találta az I.r. alperes honlapján megjelentetni az ítélet fejrészét és a jogsértést megállapító rendelkezését. A szakmai lapokban és napilapban történő közzétételt a jogsértéssel érintett személyi kör sem tette indokolttá.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §. (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően részben megváltoztatta.

Az elsőfokú ítélet érdemi rendelkezéseinek részbeni megváltoztatása a II.-V.r. alperes tekintetében nem, de a felperes és az I.r. alperes viszonylatában érinti a perköltség viselésére vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezéseket. A felperes által felszámított elsőfokú perköltséggel szemben (102. sz. irat) az ítélet tábla a tényleges költségeket meghaladóan az ügyvédi munkadíj tekintetében a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §. (3) és (6) bekezdése és 4/A §-a alapján határozott, melynek során nem a felperes által kalkulált, hanem csupán a

reálisnak tekinthető munkaóra szükségletet vette figyelembe. Az így megállapított perköltségbe beszámította az I.r alperes pernyertességére eső, ugyanezen jogszabályhely alapján megállapított ügyvédi munkadíjat.

A felperesi fellebbezés csupán az I. r. alperessel szemben és vele szemben is részben bizonyult eredményesnek. A pervesztesség-pernyertesség azonosnak becsülhető arányára tekintettel az I. r. alperes a meg nem határozható perérték után számított fellebbezési eljárási illeték felének megtérítésére köteles , míg ezt meghaladóan a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján ezen peres felek költségeiket maguk viselik.

A II.-V.r alperes viszonylatában a felperes a fellebbezési eljárásban is pervesztesnek minősül, ezért a Pp. 78. §. (1) bekezdése alapján köteles megfizetni ezen alpereseknek, mint együttes jogosultaknak a másodfokú eljárással összefüggésben felmerült költségét, mely az őket képviselő ügyvédnek a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §. (3),(5) bekezdése és 4/A §-a alapján megállapított munkadíjából áll.

Győr, 2013. július 10. napján

Dr. Zámbó Tamás sk.
a tanács elnöke

. Mészáros Zsolt sk.. Sarmon Hedvig sk.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó: